

INGEZONDEN.

SERUM TEGEN ENCEPHALITIS POSTVACCINALIS.

Wegens het belang der quaestie, ook voor anderen, een vraag aan hen, die hierover schreven.

Waarom werd steeds serum gebruikt en geen bloed? Deze vraag stelde ik mij zelf verschillende malen en toevallig stelde een collega, ook platlandicus, mij deze zelfde vraag.

Inspuiting van bloed ware voor den algemeenen practicus veel eenvoudiger. Maar waarom dan steeds serum?

Zou het niet mogelijk zijn, dat ook de bloedlichaampjes een versterking van de passieve immuniteit zouden opwekken? 1)

Het zijn slechts vragen, doch ieder van ons kan morgen met den dag voor de toepassing van de methode geplaatst worden en daarom zouden wij gaarne weten of en waarom het serum te verkiezen is boven bloed. Is het volstrekt noodzakelijk, dat men intraveneus inspuit? 2) Dit is vooral bij kleine kinderen niet zoo gemakkelijk. En hoe moet men het serum bereiden, snel, goed en goedkoop? 3) Ik vermoed, dat vele collegae gaarne iets naders hieromtrent vernemen.

Doesburg, 14 November 1929.

H. N. KEMME.

1) Serum werd gebruikt, omdat mag worden aangenomen, dat de concentratie van immuunstoffen in serum hooger is dan in bloed. Men kan echter ook wel bloed inspuiten, maar men gebruike dan steeds de dubbele hoeveelheid van serum. Inspuiting in de gluteaalstreek verdient de voorkeur, daar op die plaats snelle resorptie kan geschieden. Het is mij onoekend, dat bloedlichaampjes de passieve immuniteit zouden versterken.

2) Intraveneuse inspuiting is niet beslist noodzakelijk.

3) Het serum bereidt men door het bloed in steriele buisjes eenige uren te laten staan. Men kan dan of affipetteeren of afcentrifugeeren. Een goed conserveermiddel is 0.05 pCt. chinisoloplossing.

J. HEKMAN.

NOG EENS EEN OPTISCH BEDROG.

Terwijl ik nog denkende was over de verschillende verklaringen, die mij over het vorige geworden zijn en waarop ik later hoop terug te mogen komen, heeft mij iets nieuws getroffen, dat ik aan de scherpzinnigheid van belangstellende collega's bij deze mogen onderwerpen. Zondag 3 November 1929, des voormiddags te acht en een kwart uur ben ik een autotocht begonnen van Haarlem naar Apeldoorn. De atmosferische toestand was de volgende. Een druilerige regen, die in de verte in mist scheen over te gaan. Ik zat naast mijn zoon, die chauffeerde. Het eerst merkte ik het hier bedoelde verschijnsel op, toen wij Halfweg gepasseerd waren. Voor ons uit reed wat ik voor een grooten verhuiswagen hield. Toen wij het passeerden, bleek het een auto van gewone grootte te zijn. Eerst dacht ik aan de werking van den regen, die tegen de voorruit bleef hangen. Maar door dat deel van de ruit, dat zich tegenover den chauffeur bevond, zag men hetzelfde. Dit bleef zoo tot aan Apeldoorn. Gewone menschen, die wij ontmoetten, leken in de verte reuzen en kinderen schenen groote menschen. In Apeldoorn klaarde het weer op en weg was de perversie.

Haarlem.

C. G. VAN WALSEM.

Waarschijnlijk moet de waarneming van prof. VAN WALSEM aldus verklaard worden: Een van de middelen, waarvan wij ons (onbewust) bedienen om den afstand van een voorwerp te schatten, is de scherpte van het beeld, dat op ons netvlies ontstaat. Zijn er veel details te zien, dan geeft ons dat den indruk van „nabij”; is het vager, dan denken wij het voorwerp „veraf”. Verder hebben wij de ervaring, dat het beeld des te kleiner wordt, naarmate het voorwerp zich van ons verwijderd.